2e

Hoger BEROEP

bij ZALTBOMMEL

MEMORIE

van

GRIEVEN

Gerechtshof te Den Haag
12 oktober 2006
rolnr. C 2006 / 1270

Memorie van grieven

inzake

De Staat der Nederlanden (Ministerie van Verkeer en Waterstaat),
waarvan de zetel is gevestigd
te 's-Gravenhage
appellant,
advocaat en procureur: mr. E.H.P. Brans

tegen

Stichting Boogbrug Vianen,
gevestigd te IJsselstein,
geïntimeerde,
procureur: mr. D.J.G. Timmermans
advocaat: mr. E.D.M. Verboom

Edelgrootachtbaar College!

1 Inleiding

1.1 In deze zaak heeft de Stichting Boogbrug Vianen (hierna: de Stichting) de Staat op 24 augustus 2006 in kort geding gedagvaard waarbij zij vordert de Staat op straffe van een dwangsom te gelasten dat hij ervoor zal zorgdragen dat de sloop van de brug over de Waal bij Zaltbommel (hierna: de Brug) zal worden aangehouden, totdat de periode van de voorbescherming in de zin van de Monumentenwet 1988 met betrekking tot de door de Stichting ingediende complexaanvraag van 29 september 2005 in zijn geheel zal zijn verstreken, met kostenveroordeling.

De aanvraag van de Stichting van 29 september 2005 is door haar overgelegd als productie 4.

1.2 De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden op 31 augustus 2006.

1.3 Bij vonnis van 8 september 2006 heeft de voorzieningenrechter (hierna: kort gedingrechter) de Staat geboden ervoor zorg te dragen dat de sloop van de Brug wordt aangehouden totdat de terzake bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht op verzoek van de Staat een oordeel heeft gegeven met betrekking tot het besluit van 1 juni 2006 en de daarin ten grondslag liggende overwegingen. Het meer of anders gevorderde heeft de kort gedingrechter afgewezen.

1.4 De Staat kan zich met dit vonnis niet verenigen en komt daarvan hierbij tijdig in appèl. De Staat brengt het gehele procesdossier van de eerste instantie in het geding bestaande uit:

1. Kort geding dagvaarding van 23 augustus 2006;
2. De 12 producties zijdens de Stichting Boogbrug Vianen;
3. Een inventarislijst zijdens de Staat met 5 producties;
4. Pleitnotities zijdens de Stichting Boogbrug Vianen van 31 augustus 2006;
5. Pleitnotities zijdens de Staat van 31 augustus 2006.
6. Vonnis van 8 september 2006.

en verzoekt al hetgeen daarin namens de Staat is gesteld als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

1.5 De Staat formuleert de volgende grieven tegen het vonnis van de kort gedingrechter van 8 september 2006.

2 Grieven en toelichting

Grief I

2.1 Ten onrechte heeft de kort gedingrechter in rechtsoverweging 3.1 van het vonnis van 8 september 2006 overwogen dat nu reeds met de sloop van de Brug was begonnen, daarmee het spoedeisend belang van de Stichting bij onderhavige vordering is gegeven.

Toelichting

2.2 Naar het oordeel van de Staat gaat de kort gedingrechter er geheel ten onrechte aan voorbij dat de Staat meerdere keren heeft aangegeven bereid te zijn om de sloopwerkzaamheden aan de Brug op te schorten totdat de bestuursrechter een voorlopig oordeel heeft gegeven over het besluit van 1 juni 2006 (zie paragraaf 37 en 38 van de dagvaarding van de Stichting). De Stichting heeft echter van dit aanbod geen gebruik gemaakt. Zij heeft immers tot op heden nagelaten een voorlopige voorziening bij de bestuursrechter te verzoeken. In plaats daarvan heeft zij ervoor gekozen een civielrechtelijk kort geding aan te spannen tegen de Staat.

2.3 Bij brief van 11 juli 2006 heeft de Stichting een pro forma bezwaarschrift ingediend tegen de beschikking van 1 juni 2006. Het bezwaarschrift is nader aangevuld bij brief van 14 augustus 2006.

> Het besluit van de Staatssecretaris van OCW van 1 juni 2006 is door de Stichting overgelegd als productie 8. Het aanvullend bezwaarschrift is door haar overgelegd als productie 9.

Het instellen van bezwaar heeft echter geen schorsende werking. In het onderhavige geval vloeit uit de beschikking van 1 juni 2006 voort dat de Brug niet onder de (voor)bescherming van de Monumentenwet 1988 valt. Gelet hierop is de Staat bevoegd om tot de sloop van de Brug over te gaan. Zoals de Staat reeds bij pleidooi van 31 augustus 2006 heeft aangegeven, heeft hij, gelet op het feit dat de Brug een actueel risico oplevert voor het scheepsvaartverkeer en mogelijke passanten en de omstandigheid dat er aanzienlijke kosten zijn gemoeid met het instandhouden en beveiligen van de Brug, alle belang bij een spoedige sloop van de Brug.

> Uit het rapport "Conditionering Waalbrug bij Zaltbommel" blijkt dat met het uitstellen van de sloop en het conditioneren van de Brug voor een periode van twee jaar een bedrag van ruim drie miljoen euro is gemoeid.
>
> Een afschrift van dit rapport is door de Staat overgelegd als productie 5.

2.4 Niet valt in te zien waarom de Stichting hangende bezwaar niet tevens een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening heeft ingediend, waardoor een voorlopig oordeel kon worden verkregen over de vraag of het besluit van 1 juni 2006 rechtens juist is. De beantwoording van deze vraag is van essentieel belang voor de Stichting, nu – zoals hiervoor reeds opgemerkt - de bevoegdheid om tot de sloop van de Brug over te gaan een rechtstreeks gevolg is van de beschikking van 1 juni 2006 en het enkel maken van bezwaar geen schorsende werking heeft.

2.5 Juist om te voorkomen dat er onomkeerbare situaties ontstaan, heeft de wetgever een vorm van tijdelijke rechtsbescherming in het leven geroepen zodat de juridische situatie als het ware wordt bevroren. Derhalve is in het bestuursprocesrecht de mogelijkheid gecreëerd een voorlopige voorziening te treffen in een kort geding bij de bestuursrechter.

Zie:
- Commentaar op de Algemene wet bestuursrecht, Vuga, band 4, E 8.3.1-2.

2.6 De rechtsgang bij de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht die de Stichting ten dienste staat, indien zij zich niet kan verenigen met de beschikking van 1 juni 2006 kan ook daadwerkelijk door de Stichting worden benut. Ondanks het vorenstaande heeft de Stichting – zoals (ook) uiteen is gezet in rechtsoverweging 3.5. van het vonnis van 8 september 2006 – gesteld dat als zij een voorlopige voorziening zou vragen – de bestuursrechter haar in haar vordering niet ontvankelijk zal verklaren. De Stichting heeft daarbij gewezen op de uitspraak van 11 april 2006, waaruit zou volgen dat de Brug alsnog onder de voorbescherming van de Monumentenwet 1988 komt te vallen. Om deze reden gaat de Stichting er vanuit dat de bestuursrechter haar ingeval van een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening niet ontvankelijk zal verklaren in haar vordering.

2.7 Met deze (overigens volstrekt onjuiste) redenering – waar de Staat in de pleitnota van 31 augustus 2006 uitgebreid op is ingegaan en waar de Staat kortheidshalve thans naar verwijst - gaat de Stichting volledig voorbij aan het feit dat een vonnis in kort geding slechts een *voorlopig* karakter heeft. Blijkens de toelichting op artikel 254, lid 1, Rv in tekst en commentaar Burgerlijke Rechtsvordering heeft de voorlopige voorziening een ordenende functie zolang de juiste rechtsverhouding tussen partijen door hen zelf, door de rechter of anderszins, nog niet definitief is vastgesteld. Aan de *voorlopige* oordelen en beslissingen zijn partijen in de bodemprocedure noch in een later kort geding gebonden. Daarbij is overigens niet relevant of tegen het kort gedingvonnis al dan geen hoger beroep is ingesteld.

Zie:
- van Nispen, van Mierlo en Polak, Burgerlijke Rechtsvordering, Tekst en Commentaar, artikel 254 RV.
- D.J. Veegens, Het gezag van gewijsde, Zwolle, 1972, p.32;
- J.H. Blaauw, Het kort geding, A. Algemeen deel, 2002, p. 93.

Vgl. ook:
- HR 16 december 1994, NJ 1995, 213 (Kloes/Fransman);

Voor lagere rechtspraak wordt gewezen op:
- Rb. Haarlem 12 juli 2005, 112154/KG ZA 05-205 (LJN: AT9177).

Gelet op het voorlopig karakter van een vonnis in kort geding, is ook de bestuursrechter daaraan niet gehouden. De enkele vrees van de Stichting dat de bestuursrechter haar niet-ontvankelijk zal verklaring in haar vordering is dan ook wel het minst geschikte argument voor het onbenut laten van de door de wet uitdrukkelijk geboden mogelijkheid om een bestuursrechtelijke voorlopige voorziening te verkrijgen.

Conclusie

2.8 De kort gedingrechter heeft miskend dat het spoedeisend belang van de Stichting bij het kort geding ontbrak, nu er een snelle en met voldoende waarborgen omklede rechtsgang open stond. Daarbij had de kort gedingrechter, naar het oordeel van de Staat, de expliciete toezegging van de Staat dat hij de sloopwerkzaamheden aan de Brug tijdelijk zal opschorten in afwachting van een voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht over het besluit van 1 juni 2006 niet mogen passeren.

Grief II

2.9 De tweede grief richt zich tegen de onjuiste weergave van het standpunt van de Staat in rechtsoverweging 3.5. van het vonnis van 8 september 2006. Daarin wordt ten onrechte gesteld dat de Staat zich op het standpunt heeft gesteld dat er van zijn kant sprake was van voortschrijdend inzicht.

Toelichting

2.10 De vraag of de aanvraag van de Stichting van 29 september 2005 ertoe kan leiden dat de Brug (alsnog) onder de voorbescherming van de Monumentenwet 1988 komt te vallen, werd – zoals ook uit rechtsoverweging 3.5. van het vonnis van 8 september 2006 blijkt - reeds aan de orde gesteld tijdens het kort geding dat op 7 april 2006 diende. De Staat verkeerde *op dat moment* in de veronderstelling dat deze vraag

bevestigend moest worden beantwoord. Achteraf gezien is gebleken dat deze veronderstelling onjuist was en berustte op een ambtelijke misslag. Dit is, namens de Staat, in de pleitnota van mr. R.J.J. Aerts van 31 augustus 2006, uitdrukkelijk naar voren gebracht.

Conclusie

2.11 Dat de Staat zich – zoals de kort gedingrechter heeft overwogen - op het standpunt zou hebben gesteld dat er sprake was van voortschrijdend inzicht is niet juist.

Grief III

2.12 Deze grief richt zich tegen rechtsoverweging 3.6 van het vonnis van 8 september 2006. Naar het oordeel van de Staat heeft de kort gedingrechter ten onrechte de Staat de meest gerede partij geacht om zijn visie ter toetsing aan de terzake bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht voor te leggen. De Staat meent voorts dat de kort gedingrechter daarbij niet had mogen overwegen dat de Staat zich heeft beroepen op een uitzondering op de regel van de Monumentenwet 1988 die voorbescherming tot gevolg heeft. Tot slot heeft de kort gedingrechter ten onrechte overwogen dat in afwachting van het oordeel van de bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht thans op na te melden wijze wordt beslist dat de sloopwerkzaamheden dienen te worden opgeschort.

Toelichting

2.13 Ten onrechte heeft de kort gedingrechter overwogen dat in afwachting van het oordeel van de bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht de sloopwerkzaamheden van de Brug dienen te worden opgeschort.

2.14 De Staat heeft reeds bij pleidooi aangegeven dat de vraag of het besluit van 1 juni 2006 op goede gronden is genomen en of derhalve al dan geen voorbescherming geldt voor de Brug een vraag is van bestuursrechtelijke aard. Daarvoor staat een speciale rechtsgang open, namelijk de rechtsgang bij de bestuursrechter. Het bestaan van deze rechtsgang staat, naar het oordeel van de Staat, in de weg aan ontvankelijkheid van de vordering van de Stichting in het kort geding van 31 augustus 2006. De procedure bij de voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht is immers met voldoende waarborgen omgeven. Er resteert naar het oordeel van de Staat dan ook geen taak voor de civiele kort gedingrechter.

Zie:

- HR 28 februari 1992, AB 1992, 301 (Changoe/Staat), waarin de Hoge Raad overwoog dat de burgerlijke rechter de vordering niet-ontvankelijk moet verklaren wanneer de rechtsgang

bij de administratieve rechter – in dat geval was het de ambtenarenrechter van de Ambtenarenwet 1929 – voldoende rechtsbescherming biedt.

Zie ook:

- Van Wijk/Konijnenbelt & Van Male, Hoofdstukken van bestuursrecht, 2005, p. 667.

Het voorgaande geldt niet alleen bij bodemprocedures, maar ook bij kort gedingen.

Zie:

- HR 12 december 1986, NJ 1987, 381;
- HR 18 december 1987, NJ 1989, 527;
- HR 28 april 1989, NJ 1990, 213.

2.15 Meer in het bijzonder is in de jurisprudentie van de Hoge Raad uitgewerkt dat *wanneer er een met voldoende waarborgen omklede snelle (administratieve) rechtsgang openstaat*, die kan leiden tot een resultaat dat vergelijkbaar is met wat in kort geding kan worden gevorderd, de eiser in zijn vordering niet ontvankelijk is.

Aldus bijvoorbeeld met zoveel woorden:

- HR 16 maart 1990, NJ 1990, 500 (m.nt. ThWvW);
- HR 15 september 1990, NJ 1990, 678 (m.nt. ThWvW.

Zie:

- J.H. Blaauw, Het kort geding, A. Algemeen deel, 2002, p. 8.

2.16 Ook uit het vonnis van de kort gedingrechter van 8 september 2006 blijkt dat als er een bestuursrechtelijke ingang openstaat, men in beginsel daarvan gebruik *moet* maken.

Dit blijkt uit rechtsoverweging 3.4. van het vonnis van 8 september 2006:

"Zoals de Staat terecht heeft betoogd, betreft dit een discussie over een vraag van bestuursrechtelijke aard waarover (uiteindelijk) de bestuursrechter dient te oordelen. Immers de beantwoording van voormelde vraag hangt grotendeels af van het oordeel met betrekking tot de (juistheid van de) aan het besluit van 1 juni 2006 ten grondslag liggende visie van de Staat dat een verzoek tot complexbescherming, zoals door de Stichting ingediend, niet past binnen het stelsel van de Monumentenwet 1988".

Het vorenstaande blijkt eveneens uit rechtsoverweging 3.6.:

"Gegeven het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat alvorens definitief de sloophamer in de brug kan worden gezet, de

bestuursrechter alsnog de gelegenheid moet krijgen nader te oordelen over de juistheid van de door de Staat voorgestane interpretatie van de Monumentenwet 1988 en de daaruit voortvloeiende consequenties voor de brug".

2.17 Nu voorts voor de ontvankelijkheid van Stichting Boogbrug vereist is dat haar geen andere, met voldoende waarborgen omklede, rechtsgang ten dienste staat om het beoogde doel – te weten het opschorten van de sloopwerkzaamheden - te bereiken, had de kort gedingrechter van de sector civiel recht, naar de mening van de Staat, tot geen ander oordeel kunnen komen dan de Stichting niet-ontvankelijk te verklaren in haar vordering. Daarbij had de kort gedingrechter voorts niet voorbij mogen gaan aan de omstandigheid dat de Stichting geen spoedeisend belang bij haar vordering had (en heeft). Kortheidshalve verwijst de Staat in dit verband naar hetgeen is opgemerkt in de toelichting bij de eerste grief van deze memorie van grieven.

2.18 De overweging van de kort gedingrechter dat "de Staat *de meest gerede partij* is om zijn visie ter toetsing aan de terzake bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht voor te leggen" (cursivering: proc.), acht de Staat niet alleen opmerkelijk maar tevens apert onjuist. Gelet op het bepaalde in art. 8:81, lid 2, van de Awb is de Staat van mening dat voor haar de vereiste connexiteit ontbreekt om voornoemd verzoek te doen. De Staat verwijst in dit verband onder meer naar de uitspraak Pres. Rb. Rotterdam 22 april 1999, JB 1999/174. De kort gedingrechter heeft - naar het oordeel van de Staat – in het kort geding van 31 augustus 2006 ten onrechte miskend dat een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening in de bestuursrechtelijke geschillen verbonden moet zijn aan (een vorm van) een bezwaar- of beroepsprocedure. Van een zelfstandig kort geding zoals we dat kennen uit het civiele recht is in een 'bestuursrechtelijke voorlopige voorzieningprocedure' geen sprake.

Zie:
- Commentaar op de Algemene wet bestuursrecht, Vuga, band 4, E 8.3.1-3.

Voor de goede orde wijst de Staat er voorts op dat de connexiteit wat betreft de procedure een continu karakter dient te hebben, dat wil zeggen dat niet alleen een bodemprocedure aanhangig moet zijn ten tijde van het indienen van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening maar ook dat deze bodemprocedure aanhangig moet blijven.

Zie:
- Commentaar op de Algemene wet bestuursrecht, Vuga, band 4, E 8.2.1-5.

2.19 Dat – zoals de kort gedingrechter heeft overwogen in het vonnis van 8 september 2006 – de onderhavige aanvraag de eerste in zijn soort zou zijn en als zodanig nog

niet eerder in enig bestuursrechtelijke beroepsprocedure aan de orde zou zijn geweest, doet niet af aan het feit dat voor een ontvankelijk verzoek aan het connexiteitsvereiste van artikel 8:81, lid 2, van de Awb dient te zijn voldaan. Dat het binnen het stelsel van de Monumentenwet 1988 zou passen dat eerst het oordeel van de bestuursrechter wordt gevraagd alvorens tot feitelijke uitvoering van een voorgenomen sloop wordt overgegaan, blijkt nergens uit. Los daarvan verhoudt ook deze overweging zich niet met het in de Algemene wet bestuursrecht neergelegde connexiteitsvereiste. De verplichte connexiteit laat zich immers niet opheffen, om wat voor reden dan ook.

Zie:
- Van Wijk/Konijnebelt & Van Male, Hoofdstukken van bestuursrecht, 2005, p. 654.

De Staat blijft er dan ook bij dat het aan de Stichting was om (hangende bezwaar) een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening in te dienen. Daarbij wordt er nogmaals op gewezen dat de Stichting bij brief van 11 juli 2006 een pro forma bezwaarschrift heeft ingediend tegen het besluit van 1 juni 2006 (nader aangevuld op 14 augustus 2006). Gelet hierop is uitsluitend en bij uitstek de Stichting de aangewezen partij om hangende bezwaar een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening in te dienen met de strekking de sloopwerkzaamheden te schorsen totdat op het bezwaarschrift is beslist.

2.20 Overigens is het volstrekt onbegrijpelijk dat de kort gedingrechter er vanuit gaat dat de Staat zich heeft beroepen op een uitzondering op de regel van de Monumentenwet 1988 die voorbescherming tot gevolg heeft. Namens de Staat is door mr. R.J.J. Aerts bij pleidooi van 31 augustus 2006 juist aangegeven dat de aanvraag van de Stichting van 29 september 2005 reeds om formeel juridische redenen niet kan leiden tot voorbescherming, omdat het stelsel van de Monumentenwet 1988 zich daar eenvoudigweg tegen verzet. Reeds om deze reden kan van een uitzondering op de regel van de Monumentenwet 1988 die voorbescherming tot gevolg heeft, dan ook in het geheel geen sprake zijn.

Voor de goede orde wordt in dit verband verwezen naar hetgeen namens de Staat in dit verband tijdens het pleidooi van 31 augustus 2006 naar voren is gebracht (zie blz. 4 tot en met 9).

Wat er verder ook van zij, ook indien er sprake zou zijn van een uitzondering als bedoeld door de kort gedingrechter, een en ander rechtvaardigt geen afwijking van het connexiteitsvereiste.

Conclusie

2.21 Gelet op het vorenstaande was er in de onderhavige zaak geen taak weggelegd voor de civiele (kort geding)rechter om als 'restrechter' te fungeren. Zodra immers de wetgever een bijzondere, met voldoende waarborgen omgeven (bestuursrechtelijke) rechtsgang heeft gecreëerd, en wel een die ook op korte termijn tot een rechterlijke beslissing kan leiden, dan behoort - naar het oordeel van de Staat - de kort gedingrechter zich niet ontvankelijk te verklaren. Dit betekent voor de onderhavige zaak dat de kort gedingrechter (in de civielrechtelijke procedure) zich ten onrechte ontvankelijk heeft verklaard door de Staat te gelasten ervoor zorg te dragen dat de sloop van de Brug zal worden aangehouden totdat de terzake bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht op verzoek van de Staat een oordeel heeft gegeven met betrekking tot het besluit van 1 juni 2006 en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen. Daarbij acht de Staat het oordeel van de kort gedingrechter dat de Staat de meest gerede partij is om een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening in te dienen - gelet op het gebrek aan connexiteit - in strijd met het recht. De Staat is het immers volledig eens met het besluit van 1 juni 2006 en kan derhalve bezwaarlijk als de meest gerede partij worden gezien om met betrekking tot dat besluit een voorlopige voorziening te vragen en, zoals de kort gedingrechter het formuleert in rechtsoverweging 3.5 van het vonnis van 8 september 2006, *"zijn visie ter toetsing aan de terzake bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht voor te leggen"* (curs. Proc.). Het is niet de Staat, maar de Stichting die daar belang bij heeft.

Grief IV

2.22 Ten onrechte is de kort gedingrechter in het vonnis van 8 september 2006 voorbij gegaan aan de stelling van de Staat, neergelegd in hoofdstuk IV van de pleitnota van 31 augustus 2006, dat de Staat beschikt over sloopvergunningen op grond van artt. 11 en 16, lid 5, Monumentenwet 1988 en derhalve dat hij het recht heeft de Brug af te breken zelfs als sprake zou zijn van voorbescherming, hetgeen naar het oordeel van de Staat niet het geval is.

Toelichting

2.23 Zoals is opgemerkt bij pleidooi van 31 augustus 2006, beschikt de Staat over sloopvergunningen op grond van artt. 11 en 16, lid 5, Monumentenwet 1988. Deze sloopvergunningen geven het recht om een beschermd monument c.q. een voorbeschermd monument af te breken. Gelet hierop is de vraag of er wel of geen voorbescherming is ontstaan als gevolg van de complexaanvraag van de Stichting van 29 september 2005 volstrekt irrelevant en maakt dit een uitspraak hieromtrent van de bestuursrechter zelfs overbodig. In dat verband merkt de Staat nog op dat ook

hetgeen wordt overwogen in rechtsoverweging 3.4 van het vonnis van 8 september 2006,

> namelijk:
> "Immers indien de brug onder de voorbescherming valt, dient de Staat om schorsing van die voorbescherming te vragen teneinde tot het (verder) slopen van de brug over te gaan."

onjuist is en niet in overeenstemming is met de Monumentenwet 1988. In de eerste plaats ziet de Monumentenwet 1988 niet op het behandelen van zogenaamde complexaanvragen, in de tweede plaats kent de Monumentenwet 1988 niet de mogelijkheid van schorsing zoals genoemd, en in derde plaats zetten de verkregen vergunningen eventuele (voor)bescherming opzij, als hier al sprake van zou zijn, hetgeen naar het oordeel van de Staat niet het geval is.

Conclusie

2.24 Gezien het voorgaande is de kort gedingrechter in het vonnis van 8 september 2006 ten onrechte voorbij gegaan aan deze stelling van de Staat.

Grief V

2.25 Ten onrechte heeft de kort gedingrechter in het dictum van het vonnis van 8 september 2006 de Staat geboden ervoor zorg te dragen dat de sloop van de brug over de Waal bij Zaltbommel zal worden aangehouden totdat de terzake bevoegde voorzieningenrechter van de sector bestuursrecht op verzoek van de Staat een oordeel heeft gegeven met betrekking tot het besluit van 1 juni 2006 en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen. De Staat meent voorts dat de kort gedingrechter hem niet had mogen veroordelen in de kosten van het geding.

Toelichting

2.26 De Staat kan zich met het vorenstaande niet verenigen. Bij toelichting van de grieven I en III is de Staat hier reeds op ingegaan. Thans wordt dan ook volstaan met een verwijzing naar de toelichting van deze grieven.

Conclusie

2.27 Kortheidshalve wordt verwezen naar hetgeen onder de toelichting van grief I en II is geconcludeerd.

3 Bewijsaanbod

De Staat biedt uitdrukkelijk bewijs aan van al zijn stellingen door alle middelen rechtens, in het bijzonder door middel van getuigen en schriftelijke stukken, doch uitsluitend indien en voor zover de bewijslast rechtens op hem rust.

4 Conclusie

Dat het uw hof moge behagen:

het vonnis van de kort gedingrechter van de rechtbank 's-Gravenhage van 8 september 2006, rolnummer KG/06/1023, te vernietigen en opnieuw recht doende, de vordering van de Stichting alsnog niet-ontvankelijk te verklaren, althans deze vordering af te wijzen, met veroordeling van de Stichting in de proceskosten van beide instanties, zulks met de bepaling dat over de proceskostenveroordelingen wettelijke rente verschuldigd zal zijn met ingang van veertien dagen na de datum van het te dezen wijzen arrest, en met verklaring dat het arrest uitvoerbaar bij voorraad zal zijn.

Procureur

behandeld door	E.H.P. Brans/R.J.J. Aerts
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 32
fax	(070) 515 30 66
e-mail	ehp.brans@pelsrijcken.nl
zaaknummer	10016253